ANUL XVI — Seria II. — No. 175 8 PAGINI 3 LEI C. P. Luni, 7 Aprilie 1941

GAZETA SPORTURILOR

Director VIRGIL POPESCU | Subdirector Mircea Pop | Prim Redactor N. Papagheorghe | Direcţia şi A d-ţia 3.26.69 Telefoane: Secretariat . . . 5.91.86 Tipografia . . . 3.26.60 | ABONAMENTE 1 an . . . . Lei 1000 6 luni . . . . „ 500 3 luni . . . . „ 250

Azi împlinim 6 luni dela reapariţie

Ziua noastră

Românul obişnueşte să-şi sărbătorească între prieteni zilele mari ale vieţii. Gazeta noastră — în forma ei românească pe care ne silim zi de zi s'o dăm cât mai curată — împlineşte astăzi şase luni de la reapariţie.

Scăpată de obsesia strigoilor ovreieşti şi intrată pe linia marilor comandamente naţionale, Gazeta Sporturilor şi-a propus din prima sa zi de reapariţie să reintegreze românismul în drepturile sale.

Că a reuşit, o dovedeşte numărul de cititori pe care nu l-a atins până acum nici o publicaţie similară.

Şi ne mândrim fără falsă modestie că munca noastră a reuşit să aducă pe arenele sportive ca şi în culisele desfiinţate până în cele din urmă, aerul curat menit să distrugă toate racilele de până acum.

Să ni se îngădue ca în mijlocul atâtor adversităţi să scriem acest **pro domo.** *Este în interesul sportului şi al neamului, realităţi cu care Gazeta Sporturilor s'a confundat din prima zi a apariţiei sale româneşti.*

Ziua noastră o sărbătorim printre prieteni, adică împreună cu cititorii noştri. Şi ne mândrim că prietenii aceştia sunt mulţi şi credincioşi. Lucru pentru care le mulţumim. Şi-i rugăm să meargă pe drumul acesta frumos până la sfârşit, adică până la biruinţa sportului românesc.

Virgil Popescu

Aportul studenţimei în Rugby

In comparaţie cu celelalte sporturi minore de la noi rugby-ul are o apreciabilă vechime. Şi totuşi, scurgerea anilor nu a contribuit cu nimic la ridicarea şi fixarea acestui sport la locul ce-l merită. Explicaţia, Extrem de complicată şi multiplă în însă-şi variaţia ei, nu poate fi tradusă decât lipsa totală a unei reale înţelegeri.

Terenuri, jucători conducători, oficiali, arbitri, sprijin material, legături cu străinătatea, publicul e.c., sunt tot atâtea elemente capabile, fiecare în parte, să ne rezolve şi totodaă să explice invizibilul progres sau în cel mai binevoitor caz lenta ascensiune a rugbylui. Desigur că oficialitatea poartă marea răspundere. O face un rechizitoriu activităţii trecute şi prezente, găsim că nu e cazul.

Credem că e de mai mare actualitate să fixăm — pe cât este posibil — cui i se datoreşte menţinerea sportului cu balonul oval. Excluzând fanatismul unor pasionaţi ai acestui sport care şi-au cheltuit sănătatea şi averea pentru rugby, marele merit îl au studenţii. Ei sunt acei care au menţinut la suprafaţă acest sport.

Aportul adus de studenţi a fost, dacă nu total, decisiv. Şi ne vom explica.

Rugby-ul este un sport bărbătesc, cerându-se din partea jucătorului calităţi multiple. Mai mult de cât n ori care alt sport, un bun rugbyst trebue să beneficieze de o condiţie ireproşabilă, curaj, decizie în acţiune, viteză, placaj, etc., et.

Peste toate acestea cel care practică acest sport trebue să fie cavaler. Ori, aceste multiple condiţii ce se cer noului venit pentru a putea practica rugby-ul nu au fost de natură să imbie tineretul nostru în această direcţie. Se va spune că jucătorii români nu au calităţi adequate acestui sport? Greşită concepţie. Nu riscăm cu nimic şi ceva mai mult nu exagerăm absolut de loc, dacă afirmăm că jucătorii noştri au calităţi înăscute cu mult supertoare celorlalţi jucători din ţările unde se practică acest sport. Dacă n'am putut confirma această afirmaţie nu avem decât să revenim la cauzele care fac ca rugby-ul să nu progreseze, expuse sumar la începutul acestui articol.

In ceeace priveşte jucătorii de rugby sunt vinovaţi de o totală indolenţă care o afişează în direcţia antrenamentului.

Această indolenţă este dealtfel cauza principală care face ca tinerii noştri să evite sportul cu balonul oval. Le este mult mai comod să practice football, extrem de simplu şi uşor de învăţat sau ori care alt sport unde se cer cu mult mai puţine calităţi. Un alt punct de atracţie este răsplata materială.

La aceasta nu trebue să uităm întreg complexul de greutăţi cu care a luptat întotdauna rugbyul românesc. Iar cei care aeu adus un real aport menţinându-l au fost studenţii şi elevii sau mai bine zis pătura intelectuală.

Asta nu înseamnă că restul de jucători nu au contribuit la ridicarea lui. Baza au format-o şi o formează încă la noi intelectualii. Iar reprezentanţii cei mai străluciţi au fost şi sunt studenţii. Dacă luăm echipele fruntaşe de la noi şi facem o sumară statistică, rezultatul ne va arăta că cel puţin 75% din jucători sunt intelectuali.

Care să fie oare explicaţia? Tinerii noştri au fost atraşi de amatorismul pur, care se practică la rugby, apoi jocul bărbătesc, acţiunile rapide şi însfârşit lupta cavalerească.

Campionatele — apropiate — interşcolare şi interuniversitare vor injecta bătrânul nostru rugby cu un nou ser: acela al tinereţii.

Ne scriu elevii !..

Două scrisori primite de Gazeta Sporturilor în legătură cu campionatele şcolare de cross

Suntem bucuroşi şi mulţumim Directoratului petru iniţiativa ce a luat-o, de a programa pentru ziua de Duminică, zi care pentru noi va fi de astădată o sărbătoare a tinereţii şi a speranţelor noastre atletice.

Intr'un spirit de camaraderie ne vom aduna cu toţii pe cele patru arene sportive din Capitală, unde se vor disputa aceste întreceri sortite unor mari victorii.

Acest sport ne este foarte drag şi deaceea fiecare liceu va căuta să lupte plin de ambiţie şi cu toate puterile sale, pentru o victorie finală.

Pe lângă cei ce ne vom înfrunta pe teren, vor veni şi alţi colegi de-ai noştri, pentru a-şi încuraja echipele, iar la urmă să ne bucurăm cu toţii de biruinţa liceului.

Ne vom prezenta într'un număr cât mai mare pentru a arăta că tineretul de azi este dornic de mannifestatii sportive mai mult ca oricând.

Cu toate că atrenamentul ne lipseşte vom depune tot efortul pentru a mulţumi pe cei ce si-au dat osteneala pentru programarea acestui concurs.

In viitor sperăm că vom da o satisfacţie mult mai mare, dat fiind că vom avea o pregătire mai intensă şi astfel vor putea eşi din rândurile noastre atleţi destul de buni, care mai târziu să reprezinte peste hotare, ţara noastră.

In dorinţa de a ne comporta cât mai bine, ne vom da toată silinta să arătăm fiecare ce putem.

Mulţumim încă odată directoratului şi conducerii sportului românesc pentru organizarea acestor mari întreceri crossiste care sperăm că vor fi cât mai dese în viitor pentru a se da prilejul colegilor noştri de a se afirma şi de a se număra printre talentele atletismului nostru

M. LUPU
elev
Lic. Com. RegeleMihai I
Bucureşti

*

Mulţumimi pe această cale D. A. G.-ului şi d-lui Manole Stroici pentru iniţiativa ce a fost luată pentru Duminică 6 Aprilie, de a se alerga crosul rezervat nouă şcolarilor, care iubim atât de mult acest sport.

Astfel ne vom bucura de această minunată întrecere sportivă în care vom avea prilejul să ne măsurăm forţele şi să ne dăm seama de aptitudinile noastre atletice.

Afară de cei ce-şi vor disputa întâietatea pe teren, vor lua parte de pe marginea terenului şi alţii care vor încuraja pe colegii lor de şcoală, printr'o manifestare pornită din dragoste pentru şcoală şi sport.

Mulţumimi din suflet în numele întregei şcolărimi pentru bucuria pe care D. A. G. ne-o face odată cu venirea primăverii şi a mult aşteptatei şi apropiatei vacanţe de Sf. Paşti.

MARINESCU I.
Lic. Com. N. Bălcescu

Sportul în UNIVERSITAŢILE AMERICANE

Un interview cu dl. Franc E. STEVENS,

Cititorii noştri vor găsi în rândurile ce urmează o serie de lămuririi asupra practicării sportului şi sistemului de lucru aplicat în Universităţile din Statele Unite ale Americii.

Pentru o excută informare ne-am adresat unui recunoscut «specialist», cunoscutul corespondent al agenţiei «United Press», dl. Frank E. STEVENS.

Domnioasa, aflat la noi în ţară de aproape 20 ani, a fost acel care a introdus înotul CRAWL şi care, împreună cu un grup de entuziaşti au folosit a lucrat intens «pentru sport».

Discuţia cara a avut loc n'a avut caracterul «profesional» al interview-urilor obişnuite — ci acela al unor simple lămuriri şi detalii pe care le-am transpus acoi în artciolul ce urmează.

Când un tânăr yankeu ştie că momentul de a se inscrie într'o universitate se apropie, el totdeauna se va gândi mai întâiu la «situaţia atletică» a acelei instituţii. In U. S. A. există zilele noastre o mie de colegii, grupate în câteva sute de universităţi.

Pentru tânărul american, cel mai important departament, în instituţii ca HARVARD, YALE sau PRINCETON, nu este acel al Psihologiei, Filosofiei sau Literaturii, ci acel al Sporturilor.

— Am pomenit aceste trei subiecte pentrucă ele sunt printre materiile cele mai «cu vechime» şi, probabil, mai cunoscute — Acest lucru este greu să fie înţeles de către un european, chiar dacă acesta ar studia în America!

Penetru a înţelege dece sporturile joacă un rol aşa de important în viaţa studentului american, trebue să fim pătrunşi de spiritul «vieţii americane». Stdentul american se înscrie în colegiu sau universitate ca să poată duce o vaţă intensă, să respire liber şi nu să-şi îmbâcsească capul cu tot felul de lucruri care i-ar permite ca, mai apoi, să obţină o slujbă, cu leafa şi... pensia ei.

O fază de basket americană

Sporturile diferite contribue la crearea acelui fel de vaţă şi ele ocupă orele plictisitoare cpnd studentul nu este la cursuri sau a terminat de studiat.

In momentul când el s'a imatriculat, el este supus unui sever examen fizic de către o comisiune de experţi: doctori, maeştri şi antrenori — Mulţi dintre studenţi când vin în universităţi au deja la activul lor vre-un «record», stabilit în timpul Liceului. Aceştia sunt supraveghiaţi de aproape tot timpul primului an, de către specialiştii respectivului sport şi antrenaţi pentru „echipa reprezentativă" unde vor intra în anul următor.

Fie-care «boboc» universitar este obligat să asiste la o singură oră de cursuri, zilnic. In următorii ani îi este permis să lipsească dela cursuri şi să înceapă specializarea sîn sportul pe care şi la ales, ca de exemplu: înnot, football, baseball, basketball, polo, tennis, canotaj, golf, box, etc...

Dacă cumva comisia medicală examinatoare descoperă că ar fi cazul practicări de «exerciţii corectoare» speciale, studentul poate fi obligat să le facă sistematic, pe o perioadă fixată de aceasta.

Dacă se întâmplă ca studentul să nu ştie să înoate, el este obligat să înveţe, căci, în aproape toate facultăţile, iimeni nu obţine Diploma respectivă până nu cunoaşte bine înotul — Aceasta regulă a fost introdusă acum 30 ani în America şi rezultatele ei sunt excelente.

— Prea puţini dintre studenţi mei — continuă dl. Stevens — adormeau la cursurile teoretice de înot, şi când se suna pauza, ei năvăleau «cu furie» spre bazinul de înot. Acesta are o lungime de circa 30 metri şi studentul trebue să înoate distanţa aceasta când trebue să i se elibereze Diploma de Studii. Fiul unui bancher din New-York — deşi tânăr cântărea aproape 150 kgr., fiind numai 1,65 metri înalt! — nu fusese într'un astfel de bazin în viaţa lui.

Când el intră «la apă» constată că putea ca o plută şi, ca un butoiu gol, cu stabilizatoare, el străbătu perfect distanţa, în aclamaţiile furtunoase ale «galeriei»...

După sistemul american de educaţie, un student bogat are o multimed e timp liber. Ei bine, Departamentul Sporturilor, a cărui buget adesea egal cu cele ale tuturor departamentelor la un loc, este destinat să se îngrijească de acest «timp liber».

Mai de mult, mulţi studenţi îşi trecea timpul jucând cărţi, dansând, fumând sau bând.

— Absolvenţii vârsinici pomenesc cazuri când colegiile «angajau» profesionişti care să joace match-urile respective. Dar, dela aele zile a trecut mult timp... Onoarea de a reprezenta instituţia prin participarea în «echipa reprezentativă» este de mare imoprtanţă pentru un student american. Sute de candidaţi se antrenează şi se abţin serios dela fumat şi băutură, cu slaba speranţă de a putea ajunge «cândva» alcătui «reprezentativa». Dintre numeroasele echipe ale unui colegiu, se alege cea mai bună, iar jucătorilor ei li se dau «tricourile» u iniţialele colegiului precum şi cculorile speciale. Aceste «iniţiale» deschid uşile tuturor şi de multe ori, pe acelea ale inimilor numeroaselor sportive. Un student-sportiv este idolul girls-urilor americane.

— In fiecare instituţie, sporturile sunt dirijate în două categori: majore şi minore. Rugbyul american este sportul al mai apreciat de masse. Apoi urmează: baseball-ul, atletismul şi basketball-ul. In ultimii ani football-ul a câştigat şi el simpati numeroase, dar prea departe de a ameninţa Rugby-ul. (In multe instituţii soccer-ul nu este practical deloc).

— Fiecare sport, aparte, are bugetul său independent, cuprins în bugetul Departamentului Sporturilor. Deasemenea, fiecare sport are directorul (MANAGER), căpitanul, experţii (COACHES) şi antrenorii (TRAINERS) săi. Aceştia sunt toţi plătiţi din sumele realizate la match-uri, ce uneori ajung 200.000 dolari!

In caz că vre-un sportiv student (deci «amator») primeşte, în timpul studiilor sale în colegiu, o sumă cât de mică de bani, el este radiat din echipă, devine «profesionist», iar studenţii ceilalţi îl desconsideră complectamente.

Experţii sportivi, foste VEDETE, sunt excelent plătite, salariile lor de obiceiu sunt duble ca acela ale profesorilor colegiului.

— In ce priveşte «studentele»: ele imită băieţii pe cât posibil. Şi ele au antrenorii respectivi, experţi calificaţi «precum şi Departamentul Fizic propriu. Totuşi, ele... nu joacă Rugby.

In colegiile «mixte», fetele snut «sufletul galeriei», ale nu pot lipsi dela match-uri şi prezenţa lor face pe băieţi să joace mai bine...

— Sistemul american de educaţie, cu aşa mult timp dedicat sporturilor şi educaţiei fijice, nu se prea poate adopta în ţările europene, dar s'a dovedit a fi mai mult decât perfect în America, unde chiar cel mai din urmă vânzător de ziare de pe stradă visează să ajungă, într'o zi, un atlet universitar — a încheiat distinsul ziarist şi poli-sportiv d-l Frankie Sterens.

CEZAR PAVELESCU

SCRIMA PE DRUMURI BUNE

Scrima a fost îndreptată şi la noi pe drumuri mai bune.

Restrânsă la unn număr redus de trăgători, ea a avut şi are încă o mare lacună în ce priveşte competiţiile. A vut totuşi succese frumoase în străinătate, graţie unor elemente bune, deşi puţine, care au arătat că românul poate fi bun şi în acest domeniu sportiv.

Şi totuşi scrima românească era până acum câteva luni sortită parcă unei dispariţii discrete, ce putea rămâne foarte uşor neobservată de massa sportivă.

Familia ei, restrânsă, se laturizase. In spate un gol imens, puţini, prea puţini fiind tinerii rătăciţi prin sălile de arme.

S'au întâmplat înnsă câteva lucruri demne de semalat, care ne fac să vedem în culori mult mai frumoase un viitor apropiat.

Directoratul a luat două hotărîri. Prima aceea de a înmulţi competiţiile pentru trăgătorii existenţi şi de a face în jurul lor o propagandă pentru câştigarea publicului.

Săptămânal se dispută câte unul şi chiar două concursuri, în urma cărora constatările sunt din ce în ce mai îmbucurătoare.

O afluenţă mai mare de ofiţeri la concursurile de sabie, în urma reîntroducerii duelului în armată, aduce deasemenea speranţe şi gânduri bune de viitor.

S'a mai măcut însă ceva. S'a căutat şi s'a ruşit, introducerea scrimei în marea masă a tineretului. şcolar, rezervorul permanent şi nesecat al sportului.

De aproape două luni de zile, în mai toate sălile de arme din Capitală, tinerii şcolari, dela clasa IV liceală pâă la ultima, iau ecţii de scrimă dela cei mai buni profesori ce îi avem.

O generaţie tânără, destul de numeroasă, o generaţie ce va aduce atât de dorita redeşteptare a scrimei. Ea va fi aceia care peste un an sau doi va intra în arenă şi va da concursurilor amploare şi entuziasmul de care au nevoe.

Ea va fi aceia care va umple golul existent astăzi în spatele unei generaţii ce se luptă de atâta vreme cu anonimatul, şi tot ia va fi aceea care va face cunoscută scrima în măsura pe care o merită.

Deci scrima românească este pe un drum bun. Se poate baza în viitor pe ceva şi poate în acelaş timp pretinde să fie mult mai cunoscută.

A ştiut la cine şi cum să facă apelul pentru redeşteptarea ei.

Provincia sau metropola?

Se minuna un provincial, de ritmul acesta de uzină al Capitalei, de atâta tinereţe câtă întâlneşti la fiecare pas şi sfârşea prin a crede că sportul poate birui mai lesne aici, decât în ţară.

Noi credem altfel: că dimpotrivă lumea aceasta de tentaţii de sbucium, nu e prietenă înfăptuirilor sportive, performanţei, decât ca decor şi proporţii. Că tânărul care în provincie are două cinematografe sau numai unul singur, aici are câteva zeci, că arenea dragă din parc aici e înlocuită de nenumărate arene, lipsite de personalitate. Prietenia firească a provinciei nu-i decât conformism şi interes la Bucureşti. Că un om cu situatie înseamnă foarte mult într'un oraş, oricare ar fi el, dar nu înseamnă decât foarte puţin în Capitală, că în provincie poţi lucra continuu şi cu suflet la ceea ce ţi-ai propus să realizezi, în timp ce între sutele de mii de locuitori ai metropolei, fiecare gând şi gest al tău întâmpină piedici nebănuţie, duşmării negândite.

Efemere în acest Paris al Orientului, încercările de vieaţă sportivă românească sunt mai dârze şi mai rodnice în provincie, cu atât mai dârze cu cât o provoacă prezenţe minoritare, arogante ori susţinute cu fonduri de peste graniţi. Lupta pentru victoria sportivă devine aici înverşunare, ideal naţional. Cine ar putea uita vreodată paginile de frumuseţi şi eroism scrise de sportivii Clujului sau Aradului? Şi cine nu se va simţi mândru ştiind că nişte copilandri, fără alţi antrenori, decât aceia ai tinereţii şi vânjoseniei valahe, au îngenuciat trufii şi au sfărmat glorii înălţate nedrept într'o lume care era a noastră numai.

In Bucureştii noştri fuga după oameni şi pitoresc pare zadarnică. Larma oraşului e mai vie decât chemarea ta.

Şi sunt atât de multe drumurile vieţii aici... Pentru cine a trăit sau îşi poate închipui, stadionul micuţ, dar fremătând de entuziasm, bucuria victoriei pe care şi-o împart frăţeşte echipierii şi spectatorii, tradiţionala ospitalitate care te întâmpină la gară, te însoţeşte mereu şi nu se desparte de tine decât tot la gară, provincia aşa cum e cu bărfitorii naivii şi gălăgioşii ei, îţi rămâne dragă şi evocatoare.

VIRGIL LUDU